

на сетѣ, недалеко отъ Бешъ-Бунаръ, той минава на дѣсния брѣгъ на рѣката.

Бешъ-Бунаръ е нарѣчено мѣстото отстояще отъ града на около 2 версти. Тукъ имаше една чухма съ петъ чучура и една малка постройка — ханче. До ханчето, по течението на рѣката, имаше четири воденици, а на долу отъ него се виждаха още три.

Старо-Загорското дефиле въ красотата си много отстъпва на Търновското. Тукъ природата не тъй богато е надарила дефилето съ растителност, особено, западната му частъ, по която само тукъ тамъ на каменистия склонъ се зеленѣяха трънаци. Напротивъ, источната му страна бѣ покрита съ зелени, отъ разни видове, дървета, а отъ срѣдата на дефилето — съ лозя.

Чудно ми се видѣ, че прѣзъ цѣлата тѣснина азъ не видѣхъ жива човѣческа душа. Само въ ханчето, при Бешъ-Бунаръ, сварихъ двама Българи, които щомъ ме видѣха, излѣзоха да ме посрѣщнатъ и поздравятъ съ „добрѣ дошелъ“.

Отъ Бешъ Бунаръ пѣтя върви, испърво, по една равнинка, подиръ се въскачва по незначителна възвишенность, отъ върха на която, Стара-Загора се вижда много добрѣ. Града се скрилъ въ високитѣ си градини отъ разни фруктови дървета, измежду които се виждаха само покривитѣ на къщата и множество минарета и кубета. Стара-Загора е разположена до политѣ на Срѣдня-Гора, южния склонъ на която тукъ постепенно се снижава, до гдѣто, най послѣ, се слива съ безкрайната равнина на югъ отъ града. Отъ тукъ се вижда, право къмъ югъ, одринското шосе, което се губи татъкъ далеко, между множеството зелени дървета и кории.

Колкото повече се приближавахъ къмъ града, толкова повече растеше моето очудвание: жива душа на около се невиждаше! Влѣзохъ въ града. На около ми владѣеше мъртва тишина. Такава тишина и при подобна обстановка не съвсѣмъ добрѣ дѣйствува на човѣка. И мене ме обвзе едно, неиспитвано до тогава, тревожно чувство, още повече, че по къщата познавахъ да се намирамъ въ Турската махала. Азъ неволно